

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

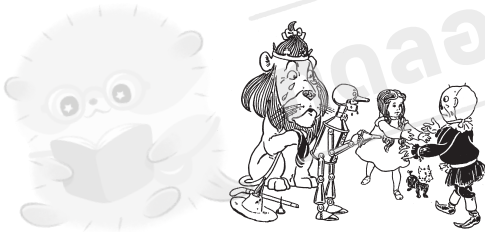
พ่อมดแห่งออซ

The Wonderful Wizard of Oz

แอล. แฟรงก์ บอม เชียน

ดัดแปลง.ดัดแปลง. เดนสโลว์ วาดภาพประกอบ

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ แปล

...เมื่อใดโรที่มีเวลาเปิดหนังสือเหล่านี้ดู
เธอพบว่ามันเต็มไปด้วยภาพสีเดียวแปลกประหลาดที่ตลกมาก
จนเธออดหัวเราะขบขันไม่ได้
-แอล. แฟรงก์ บอม

การอ่านดีคือการเพิ่มพูนปัญญา

အောင်အောင်အောင်

คำนำสำนักพิมพ์

หากกล่าวถึงวรรณกรรมเยาวชน
คลาสสิกระดับโลกที่นักอ่านหลายต่อ
หลายคนรู้จัก หนังสือเรื่อง *พ่อมดแห่ง
ออซ* หรือ *The Wonderful Wizard
of Oz* ผลงานการประพันธ์ของ แอล.

แฟรงก์ บอม (L. Frank Baum, ค.ศ. 1856-1919) นักเขียนชาว
อเมริกัน คงเป็นหนังสือที่นักอ่านส่วนใหญ่นึกถึงเป็นเรื่องแรกๆ
ด้วยความโด่งดังของหนังสือที่ได้รับการแปลไปกว่า 50 ภาษา และ
ดัดแปลงเป็นสื่อบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์
การ์ตูน แอนิเมชัน และละครเวที

พ่อมดแห่งออซ ตีพิมพ์ครั้งแรกกับสำนักพิมพ์จอร์จ เอ็ม.
ฮิลล์ คอมพานี (George M. Hill Company) ในเดือนพฤษภาคม
ปีค.ศ. 1900 วาดภาพประกอบโดย ดับเบิลยู.ดับเบิลยู. เดนสโลว์
(W.W. Denslow) และต่อมาก็ตีพิมพ์ซ้ำอยู่หลายครั้งจนถึง
ปัจจุบัน

ความโด่งดังและความสำเร็จของหนังสือเล่มนี้ทำให้บอมเขียน
หนังสือภาคต่อจากออซอีก 13 เล่ม ในการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้
ครั้งแรกจำนวน 10,000 เล่มนั้นก็จำหน่ายหมดลงอย่างรวดเร็ว

และมียอดจำหน่ายรวมถึง 3 ล้านเล่มเมื่อลิขสิทธิ์หนังสือกลายเป็น
สาธารณสมบัติในปี ค.ศ. 1956 บางคนมองว่า *พอมดแห่งออซ* เป็น
นิทานพื้นบ้านอเมริกันเล่มแรก เพราะมันอ้างอิงถึงสถานที่ที่มีอยู่จริง
ในอเมริกา อย่างแคนซัสและโอมาฮา ความยิ่งใหญ่ของหนังสือเล่มนี้
ทำให้หอสมุดแห่งรัฐสภาอเมริกันยกย่องว่าเป็น “นิทานพื้นบ้านที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดของอเมริกา”

พอมดแห่งออซ คือเรื่องราวการผจญภัยของโดโรที เด็กหญิง
ชาวไร่ในแคนซัสกับเจ้าโตโต้ สุนัขของเธอ ที่ถูกพายุไซโคลนหอบ
พัดพาไปตกที่ดินแดนมหัศจรรย์อันห่างไกล แล้วทั้งสองก็ได้พบ
กับเพื่อนใหม่อย่างหุ่นไล่กาไร้สมอง ชายตัดไม้ดีบุกไร้หัวใจ และ
เจ้าสิงโตขี้ขลาด คณะเดินทางออกเดินทางตามหาพอมดออซผู้ยิ่งใหญ่

ที่ใครต่อใครพากันกล่าวว่า เขามีเวทมนตร์ที่จะ
ทำให้ความปรารถนาของคณะเดินทางเป็นจริงได้

จะดีแค่ไหนหากเรามีหัวใจ

จะดีแค่ไหนหากเรามีสมองที่แสน

ปราดเปรื่อง

จะดีแค่ไหนหากเรามีความกล้าหาญ

เต็มเปี่ยม

พี่

และคงจะดีมาก หากเราได้กลับบ้านที่แม่จะหุดหู่เหียวเนา
แต่ก็เป็นทีรักยิ่งของเรา

คณะเดินทางจึงออกเดินทางมุ่งสู่เมืองมรกตซึ่งเป็นที่พัก
ของพ่อมดออส ท่ามกลางการเดินทางที่แสนขรุขระและอันตราย
ต้องผจญกับแม่มดชั่วร้าย ลัทธิประหลาดอันตราย และเรื่อง
พิลึกพิลั่นสารพัดที่จะถึงเมืองมรกต ตลอดเส้นทางตามหา
สิ่งที่คณะเดินทางรู้สึกว่าจะตนเองขาดพร่อง แท้จริงแล้วผู้อ่าน
ย่อมรู้ว่า สิ่งเหล่านี้กลับมีอยู่ในตัวของคณะเดินทางแล้วทุกคน
และนี่คือสิ่งสำคัญที่เราทุกคนก็สมควรจะได้รู้และมองลึก
เข้าไปในตัวเราเช่นกัน

tale.

สารบัญ

1. พายุไซโคลน	1
2. ปรีกษาหรือกับพวกมันชกิน	11
3. โตโรที่ช่วยหุ่นไล่กา	25
4. ถนนตัดผ่านป่า	37
5. ช่วยชายตัดไม้ดีบุก	47
6. สิ่งโตขึ้นฉลาด	59
7. เดินทางไปเยือนออซผู้ยิ่งใหญ่	69
8. หุ่นดอกบ๊อบบี้พิฆาต	81
9. ราชีนีแห่งหนูนา	95
10. ผู้พิทักษ์ประตูลูก	105
11. เมืองมรกตมหัศจรรย์แห่งออซ	119
12. การค้นหาแม่มดชั่วร้าย	139
13. ช่วยชีวิต	159
14. สิ่งมีชีวิต	167
15. ค้นพบออซผู้นำเกรงขาม	179
16. ศิลปะแห่งเวทมนตร์ ของคนลวงโลกผู้ยิ่งใหญ่	195

17. วิธีปล่อยบอลลูก	203
18. มุ่งหน้าไปทางทิศใต้	211
19. ถูกต้นไม้จูโจมบุก	219
20. ดินแดนแห่งเครื่องเคลือบดินเผา อันวิจิตรงดงาม	227
21. สิ่งใดได้เป็นราชาแห่งสิ่งสาธัตว์	237
22. ดินแดนแห่งควอดลิง	243
23. กลินดาช่วยให้โตโรที่สมปรารถนา	251
24. กลับบ้านอีกครั้ง	261

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้
แด่ภรรยาของผม
ผู้เป็นดังเพื่อนสนิท
และมิตรแท้

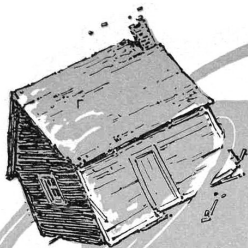
ท=เลท ๕๖๔

ดินแดนแห่ง

ดินแดนแห่ง

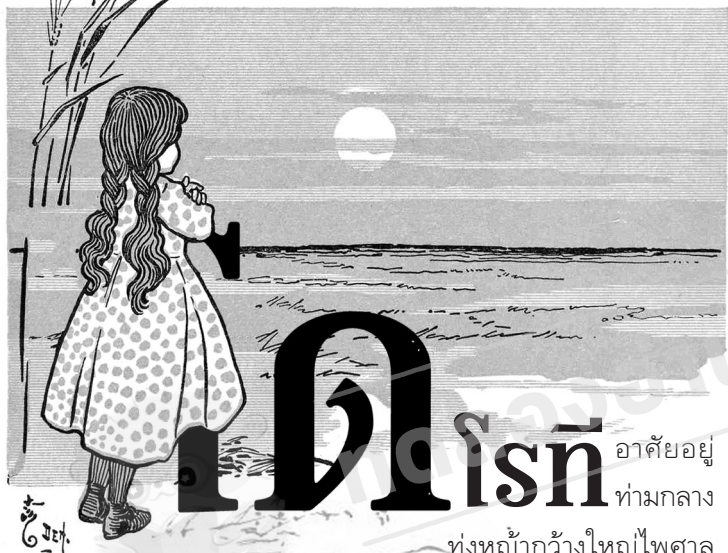
ท=เลท ๕๖๔

บทที่หนึ่ง

พายุไซโคลน

แห่งเมืองแคนซัส กับลุงเฮนรีชาวไร่และป้าเอ็มภรรยาชาวไร่ บ้าน
 ของพวกเขาหลังเล็กนิดเดียว เนื่องจากท่อนไม้ที่จะใช้สร้างบ้านนั้น
 ต้องถูกขนมาด้วยเกวียนเป็นระยะทางหลายไมล์
 ทั้งบ้านจึงมีเพียงห้องเดียว อันประกอบด้วยผนัง
 สี่ด้าน พื้น และหลังคา ภายในห้องนี้มีเตาหุงต้ม
 สนิมเคลอะ ตู้ใส่จานชาม โต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สาม
 หรือสี่ตัว และเตียง เตียงหลังใหญ่ตรงมุมห้อง
 เป็นของลุงเฮนรีกับป้าเอ็ม ส่วนเตียงหลังเล็กของ

โดโรที่นั่นตั้งชิดอีกมุมหนึ่ง ในบ้านไม่มีทั้งห้องใต้หลังคาและห้องใต้ดิน - มีเพียงโพรงเล็กๆ ที่ขุดลงไปใต้ดิน เรียกว่าหลุมใต้ดินไฮโคลน เอาไว้ให้ครอบครัวลงไปหลบในยามที่เกิดพายุหมุนบ้าคลั่ง ซึ่งพร้อมจะกวาดสิ่งปลูกสร้างใดก็ตามที่ขวางทางจนราบเป็นหน้ากลองทางเข้าออกโพรงแคบๆ มีดๆ นั้นเป็นฝายบานพับปิดเปิดอยู่ตรงกลางบ้าน มีบันไดให้ไต่ลงไปอีกทอดหนึ่ง

เวลาที่โดโรที่ยืนอยู่ตรงปากประตูบ้านพลางเหลียวมองไปรอบๆ เธอจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากทุ่งหญ้าสีเทาหม่นกว้างใหญ่ไพศาลทั่วทุกด้าน ไม่มีต้นไม้สักต้นหรือบ้านสักหลังโผล่ขึ้นมาจากภูมิประเทศอันราบเรียบโล่งเตียน ที่ทอดตัวไปไกลจนจดขอบฟ้าในทุกทิศ แสงแดดแผดเผาอะไรที่ไกลแล้วจนผืนดินกลายเป็นสีเทาแตกกระแหง แม้แต่ใบหญ้าก็ไม่ได้เป็นสีเขียว เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้เผาอดใบเรียวยาวของมันจนกลายเป็นสีเทาเหมือนกับที่มองเห็นได้ในทุกที่ที่สายตาทอดไป ครั้งหนึ่งตัวบ้านเคยถูกทาสี แต่ไม่วายถูกดวงตะวันสาธส้องจนสีพอง แล้วโดนน้ำฝนชะล้างหลุดล่อนไปจนหมด ตอนนี้ตัวบ้านจึงเป็นสีเทาดูหม่นหมองเหมือนกับทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อครั้งที่ป้าเอ็มย้ายมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ เธอยังเป็นภรรยาสาวหน้าตาสะสวย แต่แล้วแดดลมก็เปลี่ยนแปลงเธอไปเช่นกัน มันริบเอาประกายวิบวับไปจากดวงตาของเธอ เหลือไว้เพียงสีเทาหม่นดูสุ่มเยือกเย็น มันยัดเอาสีแดงไปจากพวงแก้มและริมฝีปากของเธอ จนพวกมันกลายเป็นสีเทาเช่นกัน ร่างกายผ่ายผอมเหลือแต่หนัง

“เธอคว้าหูโตได้ไว้”

หุ้มกระตูด ทุกวันนี้ไม่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเธอเลย ตอนที่โดโรที่ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าย้ายมาอยู่กับเธอใหม่ๆ ป้าเอมตกใจกับเสียงหัวเราะของเด็กน้อยมาก เธอจะร้องลั่นพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอกทุกครั้งเมื่อได้ยินเสียงสดใสร่าเริงของโดโรที่ และป้าเอมยังคงจ้องมองเด็กหญิงด้วยความพิศวงเสมอ ที่เด็กน้อยสามารถหาเรื่องมาให้หัวเราะได้ไม่ว่างวันเลยจริงๆ

ส่วนลุงเฮนรีนั้นไม่เคยหัวเราะ แม้แต่ครั้งเดียว เขาทำงานหนักตั้งแต่เข้าย่นคำ โดยไม่รู้จักรู้ว่าความเบิกบานคืออะไร เขาเองก็เป็นสีเทาหมองหม่นเช่นกัน ตั้งแต่คร่ำหวอดๆ ไปจนถึงร่องทำบุญตักๆ เขาดูเป็นคนขมขื่นวดเคร่งขรึม และแทบไม่เคยปริปากพูดเลย

โตโต้ั่นเองที่ทำให้โดโรที่หัวเราะ และช่วยไม่ให้เธอเติบโตขึ้นเป็นคนหมองหม่นเหมือนกับสิ่งรอบตัว โตโต้ไม่ได้มีสีเทา มันเป็นส่วนสีดำตัวน้อยที่มีขนยาวนุ่มราวกับไหมและดวงตาสีดำเล็ก ๆ ซึ่งเป็นประกายริ้นเรืองอยู่ทั้งสองด้านของจมูกเล็กจ้อยดูน่าขัน โตโต้เล่นสนุกสนานทั้งวัน โดโรก็เล่นกับมันด้วย และเธอก็รักมันสุดหัวใจ

อย่างไรก็ตาม วันนี้ทั้งคู่ไม่ได้เล่น ลุงเฮนรี่นั่งอยู่บนบันไดหน้าประตูบ้าน สายตาจดจ้องท้องฟ้าที่ดูหม่นมัวกว่าปกติด้วยสีหน้าวิตกกังวล โดโรที่ยืนอยู่หลังปากประตูโดยอุ้มโตโต้ไว้ในอ้อมแขน พยายามมองดูท้องฟ้าเช่นกัน ป้าเอ๋มกำลังล้างจานอยู่

พวกเขาได้ยินเสียงลมครางครืน ๆ แ่วมาไกล ๆ จากทางทิศเหนือ ลุงเฮนรี่กับโดโรที่สามารถมองเห็นตรงที่ต้นหญ้าสูงพลั่วเอนเป็นระลอกก่อนที่พายุจะมาถึง ขณะนี้มีเสียงหวีดหวิวแสบแก้วหูดังแทรกผ่านอากาศมาจากทางทิศใต้ เมื่อพวกเขาหันไปมองก็เห็นพองหญ้าไหวลู่เป็นระลอกมาจากทางนั้นเช่นกัน

จู่ ๆ ลุงเฮนรี่ก็ลุกพรุดขึ้น

“พายุไซโคลนกำลังจะมา เอ็ม” เขาตะโกนบอกภรรยา “ฉันจะไปดูพวกสัตว์หน้อย” พุดจบลุงเฮนรี่ก็วิ่งไปที่เพิงเลี้ยงแมวกับม้า

ป้าเอ๋มหยุดมือจากงานของเธอแล้วเดินมาที่ประตู มองแวบเดียวเธอก็รู้ว่าอันตรายใกล้มาถึงเต็มที

“เร็วเข้า โดโรที!” เธอตะโกน “รีบไปที่หลุมใต้ดิน!”

โตโต้กระโดดออกจากอ้อมแขนของโดโรทีไปซ่อนอยู่ใต้เตียง

เด็กหญิงวิ่งตามมันไป ป้าเอมที่กำลังหวาดกลัวอย่างหนักเปิดฝาประตูบนพื้นแล้วไต่บันไดลงไปในโพรงมืดๆ แคบๆ ในที่สุดโดโรที่ก็จับโตโตได้ เธอกำลังจะตามป้าลงไปในโพรง แต่พอเดินตัดห้องมาได้ครึ่งทางก็มีเสียงลมหวีดหวีดดังลั่น แล้วบ้านทั้งหลังก็สั่นอย่างรุนแรงจนเธอเสียหลักล้มกันจ้าบ่าลงไปกับพื้น

ทันใดนั้น พลันเกิดสิ่งประหลาดขึ้น

บ้านหมุนตัวสองหรือสามรอบก่อนค่อยๆ ลอยขึ้นไปในอากาศ โตโรที่รู้สึกราวกับเธอกำลังนั่งบอลลู่นลอยขึ้นไป

ลมเหนือกับลมใต้มาปะทะกันตรงที่บ้านตั้งอยู่ ทำให้มันอยู่ในจุดศูนย์กลางของพายุไซโคลนพอดิบพอดี ตามปกติในใจกลางของพายุไซโคลนอากาศจะนิ่ง ทว่าแรงดันอย่างหนักหน่วงของลมจากทุกด้านทำให้บ้านถูกยกตัวสูงขึ้นเรื่อยๆ จนไปค้างเติ่งอยู่บนยอดของพายุ ถูกหอบไปไมล์แล้วไมล์เล่าอย่างง่ายดายเหมือนตอนที่คุณถือขนนกเลยทีเดียว

รอบตัวโดโรที่มีตมมาก มีเสียงลมครวญครางโหยหวนน่ากลัว แต่เธอพบว่าเธอลอยไปกับลมได้สบาย หลังจากที่บ้านหมุนตัวๆ สองสามครั้งแรกและอีกครั้งจนบ้านเอียงกระเท่เร่หน้าหวาดเสียว เธอก็รู้สึกราวกับกำลังถูกไกวเบาๆ เหมือนทารกน้อยในเปล

โตโตไม่ชอบเอาเสียเลย มันวิ่งไปรอบๆ ห้องตรงโน้นที่ตรงนี้ที่พลางเหาตั้งระงม แต่โดโรที่นั่งนิ่งๆ อยู่บนพื้น รอดูว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้น

ครั้งหนึ่ง โตโตเข้าไปใกล้ฝานบนพื้นบ้านที่เปิดอ้าอยู่จนร่วง

ลงไป ที่แรกเด็กหญิงคิดว่าเธอสูญเสียมันไปแล้วเสียอีก ทว่า
ในไม่ช้าเธอก็เห็นหูข้างหนึ่งของมันโผล่ขึ้นมาจากช่องนั้น เนื่องจาก
แรงดันในอากาศรุนแรงมาก มันจึงไม่ตกลงไปข้างล่าง โดโรที่
รีบคลานไปที่ช่องบนพื้นบ้าน คว่าหุโตโต้ไว้แล้วลากมันกลับเข้ามา
ในห้อง หลังจากนั้นก็จัดแจงปิดฝานั้นเสียจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุ
ไม่คาดฝันขึ้นอีก

ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า โดโรที่ค่อยๆ หายกลัว แต่เธอ
รู้สึกเหงาจับจิต และลมก็หวีดหวิวดังลั่นอยู่รอบตัวจนเธอแทบ
หูหนวก ที่แรกเธอสงสัยว่าเธอจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ หรือไม่เมื่อบ้าน

หล่นวูบลงไปอีกครั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมงโดยที่ไม่มี
สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น เธอก็เลิกวิตกกังวล ตกลงใจว่าจะคอยอย่างสงบ
ดูว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป สุดท้ายเธอก็คลานผ่านพื้นที่โยกไกวไป
ล้มตัวลงนอนบนเตียงนอนของตน โดยมีโตโต้ตามมาทรุดตัวลง
ข้างๆ ด้วย

ถึงแม้บ้านจะโยกเยกไปมา ทั้งยังมีเสียงลมครวญคราง แต่
ในไม่ช้าโตโรก็หลับตาลงและผล็อยหลับไป

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

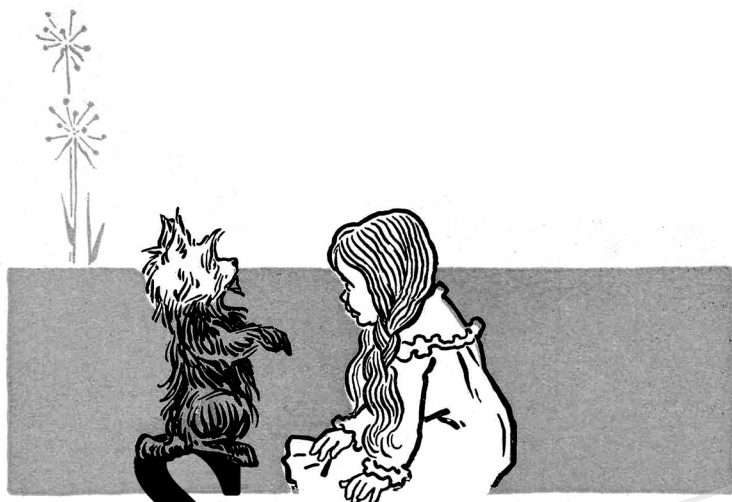

บทที่สอง

ปรัชญาหาเรือ
กับพวกมันชกิบ

๕๖

โดโรตี

ละดังตื่น

จากการ

สัมผัสเทือนรุนแรง

อย่างกะทันหัน จนถ้าหาก

ว่าเธอไม่ได้นอนอยู่บนเตียงนุ่มๆ

ก็อาจบาดเจ็บได้ แรงสัมผัสเทือนนั้น

ทำเอาเธอถึงกับกลืนหายใจ และสงสัยว่า

เกิดอะไรขึ้น โตโตยื่นจมูกเล็กๆ เย็นๆ ของมันเข้ามาดมหน้าเธอ

พร้อมกับครางหึ่งๆ ด้วยความตื่นตกใจ โดโรตีลุกขึ้นนั่ง เธอสังเกต

ว่าบ้านหยุดเคลื่อนที่และไม่มีดแล้ว เพราะมีแดดจ้าส่องเข้ามาทาง

หน้าต่างอาบห้องเล็กๆ จนสว่างไสว เธอหลุดจากเตียง รีบวิ่งไป

เปิดประตู โดยมีโตโตตามมาไม่ห่าง

เด็กหญิงร้องออกมาด้วยความประหลาดใจพลางเหลียวมองรอบตัว ดวงตาเธอเบิกโตขึ้นเรื่อย ๆ กับภาพแสนมหัศจรรย์ที่เห็น

พายุไซโคลนพัดบ้านมาตกอย่างนุ่มนวลมาก ๆ - สำหรับพายุไซโคลน - ท่ามกลางดินแดนที่งดงามน่าอัศจรรย์ มีหย่อมหญ้าสีเขียวสวยงามอยู่โดยรอบ พร้อมด้วยต้นไม้สูงใหญ่มีผลดกสุกงอมดูน่ากิน หันไปทางไหนก็มีแต่ดอกไม้สวยสะพรั่งเป็นทิวแถว นกน้อยขนสีสวยสดพันธุ์หายากส่งเสียงร้องขับขานพลางกระพือปีกพื้บพื้บอยู่ตามสมุมมุมไม้ ห่างออกมาเล็กน้อยเป็นลำธารเล็ก ๆ ส่องประกายวิบไหวไหลรินอยู่ระหว่างริมตลิ่งเขียวขจี ส่งเสียงครืนแผ่วเบา ฟังแล้วชื่นใจยิ่งนักสำหรับเด็กหญิงผู้เคยอยู่แต่ในห้องทู่แห่งแสงหม่นหมองมาเนิ่นนาน

ระหว่างที่โดโรที่ยืนมองภาพอันงดงามแปลกตาอย่างกระตือรือร้นอยู่นั้น เธอสังเกตว่ามีกลุ่มคนแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นกำลังเดินตรงเข้ามาหา พวกเขาไม่ได้ตัวโตเหมือนผู้ใหญ่ที่เธอคุ้นเคย แต่ก็ไม่ได้ตัวเล็กมาก อันที่จริงดูเหมือนพวกเขาจะสูงพอ ๆ กับโดโรที่ ซึ่งจัดว่าตัวค่อนข้างโตเมื่อเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน ถึงแม้พวกเขาจะดูหน้าแก่กว่ามาก

คนกลุ่มนั้นมีผู้ชายสามคนกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งล้วนแต่งกายประหลาด พวกเขาสวมหมวกทรงกลมที่มีปลายเล็กแหลมสูงขึ้นไปจากศีรษะหนึ่งฟุต รอบขอบหมวกประดับด้วยระฆังอันเล็ก ๆ ส่งเสียงกรังกร้อย่างไพเราะในยามที่พวกเขาขยับตัว หมวกของผู้ชายเป็นสีน้ำเงิน ส่วนหมวกใบเล็กของผู้หญิงเป็นสีขาว

“ตัวฉันนี่คือแม่ मदแห่งทิศเหนือ”

เธอสวมเสื้อคลุมสีขาวจับจับห้อยลงมาจากหัวไหล่ มีดาวดวงเล็กๆ
ประดับอยู่พร่างพราย ส่องแสงระยิบระยับราวกับเพชรพลอย
ยามต้องแสงตะวัน ในขณะที่ผู้ชายนั้นสวมชุดสีน้ำเงินสีเดียวกับ
หมวกและรองเท้าบูตขัดมัน ซึ่งขอบด้านบนที่พับลิกลงมาก็มี
สีน้ำเงิน โดโรที่คิดว่าพวกผู้ชายน่าจะอายุพอๆ กับลุงเฮนรี เพราะ
มีอยู่สองคนที่ไว้เครา ทว่าหญิงร่างเล็กแก่กว่าลุงเฮนรีมากอย่าง
ไม่ต้องสงสัย ใบหน้านางเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น ผมเกือบจะเป็น
สีขาวทั้งหัว เดินค่อนข้างโซกแซก

เมื่อคนกลุ่มนี้เข้ามาใกล้บ้านที่โดโรที่ยืนอยู่ตรงปากประตู
พวกเขาชะงักมีเท้าพลางกระชิบกระซาบกันราวกับกลัวที่จะเข้ามา
ใกล้กว่านั้น แต่หญิงสาวร่างเล็กเดินตรงเข้ามาหาโดโรที่ โคงคำนับ
ก่อนพูดด้วยเสียงอันไพเราะว่า

“ขอต้อนรับแม่ मद
ผู้สูงศักดิ์สู่ดินแดนแห่ง
มันชกิน พวกเราขอบคุณ
เธอเหลือเกินที่ช่วยฆ่าแม่ मद
ชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออก
และปลดปล่อยคนของเรา
ให้พ้นจากการถูกจองจำ”

โดโรที่ฟังด้วยความ
ประหลาดใจยิ่ง ไม่รู้ว่าที่หญิง
ร่างเล็กคนนี้เรียกเธอว่าแม่ मद

และบอกว่าเธอได้ฆ่าแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออกนั้นหมายความว่า
อย่างไร โดโรที่เป็นเพียงเด็กหญิงไร้เดียงสา ไม่เป็นอันตรายกับใคร
ที่ถูกพายุไซโคลนหอบมาไกลจากบ้านหลายไมล์ และในชีวิตนี้
เธอไม่เคยฆ่าสิ่งใดเลย

แต่ชัดเจนว่าหญิงร่างเล็กคาดหวังคำตอบจากเธอ โดโรที่
จึงพูดอย่างลั่นเกล้า

“คุณใจดีมาก แต่ต้องมีการเข้าใจผิดแน่ๆ ฉันไม่ได้ฆ่าใคร
ทั้งนั้น”

“ถึงยังในบ้านเธอก็ฆ่า” หญิงชราร่างเล็กตอบแล้วหัวเราะ
“ไม่ต่างกันหรอก ดูลี!” นางพูดต่อพร้อมกับชี้ไปที่มุมบ้าน “เท้า
ทั้งสองของนางยังโผล่ออกมาจากใต้ก้อนไม้ นั่นไง”

โดโรที่มองตาม แล้วร้องเบาๆ ด้วยความตกใจ ได้มุมคาน
ขนาดใหญ่ที่รับน้ำหนักของบ้านมีเท้าสองข้างซึ่งสวมรองเท้าเงิน
ปลายแหลมโผล่ออกมาจริงๆ

“ตายแล้ว! ตายแล้ว!” โดโรที่ร้องพร้อมกับประกบสองมือเข้าด้วยกันอย่างตกใจกลัว “บ้านต้องตกลงมาทับนางแน่ๆ จะทำยังไงดีล่ะ”

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น” หญิงร่างเล็กตอบอย่างสงบเยือกเย็น “ว่าแต่นางเป็นใครหรือ” โดโรที่ถาม

“อย่างที่บอก นางคือแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออก” หญิงร่างเล็กตอบ “นางจับพวกมันชกินทั้งหมดมาบังคับให้เป็นทาสรับใช้ทั้งกลางวันกลางคืนนานหลายปี ตอนนี้พวกเขาได้รับการปลดปล่อยแล้ว และต่างก็ซาบซึ้งในความช่วยเหลือของเธอ”

“พวกมันชกินคือใคร” โดโรที่ถาม

“คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งทิศตะวันออกที่แม่มดชั่วร้ายเคยปกครอง”

“คุณเป็นมันชกินหรือ” โดโรที่ถาม

“เปล่า แต่ฉันเป็นเพื่อนของพวกเขา ถึงแม้ฉันจะอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งทิศเหนือก็ตาม เมื่อพวกมันชกินเห็นว่าแม่มดแห่งทิศตะวันออกตายแล้ว พวกเขาก็จึงรีบส่งคนไปแจ้งข่าวกับฉัน และฉันก็มาที่นี้ทันที ตัวฉันนั้นคือแม่มดแห่งทิศเหนือ”

“โอ้ ยอดเยี่ยมเลย” โดโรที่ร้อง “คุณเป็นแม่มดตัวจริงหรือนี่”

“ใช่แล้ว” หญิงร่างเล็กตอบ “แต่ฉันเป็นแม่มดดีที่ผู้คนรักใคร่ ฉันไม่ได้มีอำนาจเท่าแม่มดชั่วร้ายที่ปกครองที่นี่ ไม่อย่างนั้นฉันคงช่วยปลดปล่อยพวกมันชกินเสียเองแล้ว”

“แต่ฉันนึกว่าแม่มดทุกคนชั่วร้ายเสียอีก” เด็กหญิงพูด

เธอยังกล้า ๆ กลัว ๆ กับการเผชิญหน้ากับแม่มดตัวจริง

“โอ้ ไม่หรอก นั่นเป็นความเข้าใจผิดมหันต์ทีเดียว ในดินแดนแห่งออซมีแม่มดเพียงสี่ตนเท่านั้น สองตนที่อาศัยอยู่ทางทิศเหนือกับทิศใต้เป็นแม่มดดี ฉันรู้ว่าเป็นความจริง เพราะฉันเป็นหนึ่งในแม่มดสองตนนั้น จึงไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ ส่วนอีกสองตนที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกกับทิศตะวันตกเป็นแม่มดชั่วร้ายอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เธอได้ฆ่าตายไปตนหนึ่งแล้ว ดินแดนแห่งออซจึงเหลือแม่มดชั่วร้ายซึ่งอาศัยอยู่ทางทิศตะวันตกอีกเพียงตนเดียวเท่านั้น”

“แต่” โดโรที่เอ่ยขึ้นหลังจากคิดอยู่ชั่วครู่ “ป้าเอ็มเคยบอกว่าแม่มดตายไปหมดแล้วนี่นา – เมื่อนานแสนนานมาแล้ว”

“ป้าเอ็มคือใคร” หญิงซาร่าวงเล็กลถาม

“ป้าของฉันที่แคนซัส ที่ที่ฉันจากมา”

แม่มดแห่งทิศเหนือก้มหน้าจ้องพื้นด้วยสีหน้าครุ่นคิดสักครู่ ก่อนเงยหน้าขึ้นแล้วพูดว่า “ฉันไม่รู้ที่แคนซัสอยู่ที่ไหน เพราะไม่เคยได้ยินใครเอ่ยถึงดินแดนนั้นมาก่อน แต่บอกฉันทีสิว่ามันเป็นอารยประเทศหรือเปล่า”

“เป็นสิ” โดโรที่ตอบ

“มีนาล่ะ ฉันเชื่อว่าในอารยประเทศไม่มีแม่มด หรือพอมด หรือผู้วิเศษมีเวทมนตร์หลงเหลืออยู่อีกแล้ว แต่ดินแดนแห่งออซนี้ไม่เคยเจริญเลย เนื่องจากเราถูกตัดขาดจากโลกภายนอกทั้งหมด ดังนั้นเราจึงยังมีแม่มดและพอมดอยู่”

“พอมดคือใคร”

โดโรที่ถาม

“อชนั้นแหละ คือพอมดที่ยิ่งใหญ่” แม่มดลดเสียงลงเป็นกระซิบ “เขามีอำนาจมากกว่าแม่มดทุกคน รวมกันเสียอีก เขาอยู่ที่เมืองมรกต”

โดโรที่กำลังจะถามอีก

แต่พวกมันกินที่ยืนนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ มาโดยตลอดจู่ๆ ก็ตะโกนลั่นพร้อมกับชี้ไปตรงมุมบ้านที่แม่มดชั่วร้ายนอนตายอยู่

“อะไรกัน” หญิงชราเร่งเล็กถาม

พร้อมกับหันไปมอง แล้วนางก็หัวเราะ เค้าของแม่มดไร้ชีพหายไปแล้ว เหลือไว้เพียงร่องเท้าเงินเท่านั้น

“นางแก่ชรามาก” แม่มดแห่งทิศเหนืออธิบาย “จนแห้งหายไปกับแสงแดดอย่างรวดเร็ว นั่นคือจุดจบของนาง แต่ร่องเท้าเงินคู่ นั้นเป็นของเธอนะ เธอควรจะสวมมันเสีย” นางเอื้อมลงไปหยิบร่องเท้าขึ้นมา เขย่าฝุ่นออกจากร่องเท้าก่อนส่งให้โดโร

“แม่มดแห่งทิศตะวันออกภูมิใจในร่องเท้าเงินคู่นี้มาก” มันกินคนหนึ่งเอ๋ยขึ้น “มันมีเวทมนตร์ด้วยนะ แต่พวกเราไม่รู้หรอกว่าเวทมนตร์อะไร”

โดโรที่ถือรองเท้าเข้าไปวางไว้บนโต๊ะในบ้านแล้วกลับออกมาหาพวกมันชกินและพูดว่า

“ฉันอยากกลับไปหาลุงกับป้าเหลือเกิน เพราะพวกท่านจะต้องเป็นห่วงฉันมากแน่ๆ พวกเธอช่วยฉันหาทางกลับบ้านที่ได้ไหม”

พวกมันชกินกับแม่มดมองหน้ากันก่อน แล้วค่อยหันมาทางโดโรที่ จากนั้นพากันส่ายหน้า

“ทางทิศตะวันออก ไม่ไกลจากที่นี่” มันชกินคนหนึ่งพูด “มีทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาลที่ไม่เคยมีใครเข้าไปได้”

“เช่นเดียวกับทางทิศใต้” มันชกินอีกคนเสริม “เพราะฉันเคยไปเห็นมาแล้ว ทางใต้เป็นดินแดนแห่งควอดลิง”

“เคยมีคนบอกฉัน” ชายคนที่สามเอ่ย “ว่าทางทิศตะวันตกก็เหมือนกัน ดินแดนแถบนั้นเป็นถิ่นที่อยู่ของพวกวิงกี้ที่ปกครองโดยแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันตก ซึ่งหากว่าเธอผ่านไปทางนั้น นางจะจับเธอไปเป็นทาส”

“ส่วนทางทิศเหนือเป็นบ้านของฉัน” หญิงชราเอ่ย “ซึ่งตรงสุดแดนก็เป็นทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาลที่โอบล้อมดินแดนแห่งออซันไว้เหมือนกัน แม่หนูจ๊ะ ฉันเกรงว่าเธอจะต้องอยู่กับพวกเราเสียแล้ว”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นโดโรที่ก็เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น เพราะเธอรู้สึกเหงาเหลือเกินที่ต้องมาอยู่ท่ามกลางคนแปลกประหลาดเหล่านี้ ดูเหมือนน้ำตาของเธอจะทำให้หัวใจอันโอบอ้อมอารีของพวกมันชกินพลอยเศร้าโศกไปด้วย เนื่องจากพวกเขาหิบบ้าเซ็ดหน้าออกมา

ทันทีและเริ่มร่ำไห้ตาม ในขณะที่หญิงสาวร่างเล็กถอดหมวกออก แล้วเอายอดแหลมของมันตั้งบนปลายจมูกพร้อมกับนับ “หนึ่ง สอง สาม” ด้วยเสียงอันเคร่งขรึม ทันใดนั้นหมวกก็กลายเป็น กระดานชนวน มีตัวหนังสือตัวโตๆ เขียนด้วยชอล์กสีขาวว่า

“ให้โดโรที่เดินทางไปเมืองมรกต”

หญิงสาวร่างเล็กยกกระดานชนวนออกจากจมูก หลังจากอ่าน ข้อความบนกระดานแล้วก็ถามว่า

“เธอชื่อโดโรที่ใช่ไหมจะที่รัก”

“ใช่” เด็กหญิงตอบพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองพลาซเซตน้ำตา

“ถ้าอย่างนั้นเธอจะต้องเดินทางไปเมืองมรกต บางทีอาจจะ ช่วยเธอได้”

“เมืองนี้อยู่ที่ไหนคะ” โดโรที่ถาม

“อยู่ใจกลางดินแดนแห่งนี้และปกครองโดยออกซ์ ฟ่อมด ผู้ยิ่งใหญ่ที่ฉันเล่าให้ฟังแล้วไงล่ะ”

“เขาเป็นคนดีหรือเปล่าคะ” เด็กหญิงถามอย่าง วิทกกังวล

